

KABATEK (5) *sb m*

Pierwsze a jasne, drugie pochylone; e prawdopodobnie jasne (tak w -ek).

sg G kabátka (1). ◇ A kabátek (1). ◇ pl N kabátki (1). ◇ A kabátki (1). ◇ I kabátki (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dem. od „kabat” ‘rodzaj obcisłego kaftana spodniego’; tu także o ubiorze damskim; z neutralizacją funkcji deminutywnej (5) : y thes pvnth kabatek perlowi nabyala głowa vczyniony czaly nyerwshony vespolek stem lanczychem zalossyl ZapWar 1548 nr 2667; Iedno zacna pocźciwość to piękna kárwatká/ Tá każdego ozdobi ták y bez kábatká. RejWiz 16; RejZwierc 24.

Wyrażenie: »rzezany kabatek; kabatki rzezać« = kabatek zdobiony przecinaniem tkaniny (1; 1): ále wierz mi iż y owi piełzczołzkowie tego nie praźni/ co tylko iáko Tytyrułowie pod cieniem łobie odpoczywáią/ kábatki rzeżą/ boćiki ciągną/ oberczuchy łznurkuią/ perfumy łie trzęśą. RejZwierc 159v, 190v.

Cf [KABACIK]

ZCH